

Jarosław Lewczuk, Grzegorz Domański, Ewa Przechrzta, Sławomir Kałagate

Sękowice, st. 8, gm. Gubin, woj.
zielonogórskie, AZP 62-06/1

Informator Archeologiczny : badania 29, 58

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Sękowice, st. 8
gm. Gubin, woj. zielonogórskie
AZP 62-06/1

Muzeum Archeologiczne Środkowego
 Nadodrza k. Zielonej Góry

Badania prowadził dr Jarosław Lewczuk (autor sprawozdania). Udział wzięli prof. dr hab. Grzegorz Domański (IAiE we Wrocławiu), mgr mgr Ewa Przechrta i Sławomir Kałagate (MASN). Finansowane przez Dyрекcję Okręgową Dróg Publicznych w Zielonej Górze i Wojewodę Zielonogórskiego.

Konieczność przeprowadzenia badań na stanowisku wynikała z planowanej na 1996 r. budowy nowego przejścia granicznego i prowadzącej do niego drogi, pomyślanej jako obwodnica Gubina. Stanowisko położone jest ok. 900 m na południowy zachód od centrum wsi, na płaskim, piaszczystym wyniesieniu w obrębie doliny Nysy Łużyckiej, ok. 250 m na wschód od obecnego koryta rzeki.

Badania przeprowadzono we wrześniu i październiku 1995 r. Po zdjęciu humusu sprzętem mechanicznym na powierzchni ok. 1,5 ha i ręcznym doczyszczeniu odkrytego obszaru, zewidencjonowano tu 249 obiektów z różnych okresów pradziejów: 125 jam, 102 ciepłopalne groby popielnicowe, 8 palenisk, 4 zespoły dymarek, 3 skupiska ceramiki, dół posłupowy, 6 naczyń wkopanych w calec.

Ciepłopalne groby popielnicowe są typowe dla grupy górzyckiej kultury łużyckiej. Dominują groby popielnicowe czyste, groby obsypane resztkami stosu są nieliczne. Zadokumentowano 95 pochówków pojedynczych, 6 podwójnych, 1 potrójny, 1 poczwórny — sądząc tylko po ilości popielnic w grobie.

Najbogatszy jest obiekt nr 140. Odkryto w nim popielnicę, misę, kubek, 2 naczynia, miecz żelazny jednosieczny o długości 50 cm, situlę brązową, czerpak drewniany, zapinkę brązową z ozdobną nóżką, charakterystyczną dla okresu halszackiego D₃.

Ze 125 jam ok. 100 jest związanych funkcjonalnie z opisywanym cmentarzyskiem — zsypany w nie pozostałości stosów pogrzebowych wraz z resztkami ciepłopalenia, spalenizną, polepą, fragm. ceramiki. Podobnie jest datowanych 8 palenisk rozpoznanych na całej powierzchni cmentarzyska, jak i jedyny odkryty dół posłupowy.

Obok odkryto osadę grupy gubińskiej kultury jastorfskiej, datowaną na okres lateński C₁/C₂-D₁. Zewidencjonowano tu 20 jam, dymarki (3 wystąpiły pojedynczo, a 3 w skupisku), 3 naczynia wkopane w calec. Osadę należy interpretować jako relikty osady produkcyjnej związanej z wytopem żelaza z miejscowych rud darniowych.

Pięć obiektów nie zostało określonych chronologicznie i kulturowo z powodu braku materiału ceramicznego w wypełniku.

Dwa obiekty są datowane na czasy późnego średniowiecza i okres nowożytny.

W sumie z odkrytych jam, palenisk, dymarek, dołu posłupowego i skupisk ceramiki zebrano ok. 5000 fragm. ceramiki; z grobów pochodzi kilkaset naczyń — całych lub zdalnych do rekonstrukcji plastycznej bądź tylko rysunkowej. Wydzielone zabytki metalowe z cmentarzyska — o bardzo różnym stanie zachowania — należy szacować na blisko 100 sztuk.

Skomack Wielki, st. 2
gm. Stare Juchy,
woj. suwalskie
AZP 22-76/—

Muzeum Kultury Ludowej w Węgorzewie

Badania prowadził mgr Jerzy Marek Łapo. Finansowane przez Muzeum Kultury Ludowej w Węgorzewie. Pierwszy sezon badań. Kurhan kultury kurhanów zachodniobałtyjskich z wczesnej epoki żelaza,